

BIBLIA

Az augusztusi elmélkedéseket Tarnai Imre (Nagyoroszi), a szeptemberieket Kőszeginé Rihmer Melinda (Pécs) készítette.

Augusztus 2. — Évközi 18. vasárnap — Jn 6,24–35 — Jézusi értelmező szótár

Amikor annak idején az öreg Simeon a 40 napos csecsemő-Jézust a karjaiban tartotta, többek között ezt mondta róla: „Sokak romlására és sokak feltámadására lesz”.

Hogy mennyire igaza volt, az az evangéliumoknak szinte minden mondatából kitűnik, de igazságának egyik legmarkánsabb bizonyítéka talán éppen a János-evangélium 6. fejezete, amelyik ezeken a vasárnapokon kerül a látóközünkbe. Romlására lesz azoknak, akik mást várnak tőle, mint amit kapnak, ezért otthagyják; feltámadására pedig azoknak, akik szintén nem értik ugyan, de bíznak benne, és maradnak.

Ennek a történetnek, meg-nem-értésnek nyitánya a mai evangéliumban hallott párbeszéd. Föld és Eg találkoznak egymással, és mivel egymástól teljesen különböző nyelveken beszélnek, nem értik egymást. A „világnak életet adó kenyérről” van szó. Mi az, hogy „világ”? Mi az, hogy „élet”? Mi az, hogy „kenyér”?

Nem kell 2000 évet visszamennünk az időben, hogy megtapasztaljuk az értékválságot, amelynek fényében a Jézus által „veszendő”-nek nevezett kenyér mellett értéktelen és fölösleges játékszernek tűnik az Élet Kenyere. („Nekünk az kell, emezzel nem

megyünk semmire!”) Az értékválságot, amelynek fényében a halállal vége az életnek, és sokszor még a magukat vallásosnak mondó emberek számára is legfeljebb csak valami bizonytalan vigasztaló pótlék az elvesztettért az, ami esetleg utána következik. Az értékválságot, amelynek fényében a világ pontosan az, amit a János-evangélium annak nevez, amelyből nemcsak hogy hiányzik mindaz, ami valódi érték, hanem kifejezetten szemben áll ezekkel az értékekkel. Az ebben a világban éléshez teljesen más kenyér kell, mint amit Jézus kínál.

Ha nem cseréljük le értelmező szótárunkat a jézusira, akkor Jézus szükségképpen nekünk is „romlásunkra” lesz, mint 2000 évvel ezelőtt az értetlen kafarnaumiaknak. De ha megtanuljuk ezt a nyelvet, amelyen ő beszélt, akkor nemcsak nekünk lehet „feltámadásunkra”, hanem tolmácsolni is képesek leszünk, hogy rajtunk keresztül másoknak is feltámadására lehessen, és segítségünkkel embertársaink is megtalálhassák azt a Világot, amelyben „bőségesebb életük” (Jn 10,10), örök Életük lehet a Kenyér által, amelyet az Emberfia adott nekünk.

Augusztus 9. — Évközi 19. vasárnap — Jn 6,41–52 — A nagy „Mágnes”

Amikor a szabó ruhát készít, egyik legfontosabb eszköze a gombostű, amely a készülő ruha részeit összetartja. Mít csinál, ha leejti gombostűs dobozát, és annak tartalma szétszóródik? Ledob a földre egy mágneset, és az pillanatok alatt magához rántja a szökevényeket.

Amikor az Isten világot teremtett, legfontosabb teremtménye az ember volt, akit azért alkotott, hogy saját Szeretete tükröződjék benne, és ez a Szeretet tartsa össze, kovácsolja közösséggé az emberiséget, amelyik így valamilyen for-

mában a Szeretet Lelkétől egybentartott boldog Szentháromságnak másává lesz. Mít csinál, ha teremtményei irányt tévesztenek és szétszóródnak? „Ledob” a Földre egy Mágneset: saját Második Személyét, hogy Ő összegyűjtse, ami szétszóródott (vö. Jn 11,52).

Lényegében ez a mondanivalója a mai jézusi üzenetnek: az Atya vonz, és pedig Őrajta keresztül, mert hiszen akit vonz, az Őhozza megy. Van azonban egy lényeges különbség a szabó esetével szemben: a gombostű nem tudja azt

mondani a mágnesvasnak, hogy „nem megyek”, a szabad akarattal rendelkező ember viszont (sajnos?) képes rá. De jó is annak, aki nem él ezzel a lehetőséggel!

Tégy bennünket, Urunk, készségessé az Atya szavának meghallására! Segíts, hogy igyekezzünk tanulni tőle, és így egyenes utunk lehessen Hozzád, aki a Vonzásnak engedőket örök életre akarod feltámasztani, hogy ott teljesebbsék ki az itt oly sokszor csak nagyon gyatrán sikerülő szeretetegység!

Augusztus 16. — Évközi 20. vasárnap — Jn 6,51–58 — Élet és Táplálék

Mi a különbség virág és művirág között? Az utóbbit az előbbi mintájára hozzák létre: nézzen ki úgy, mintha virág lenne, és ha elkészült, olyan marad, amilyennek létrehozták, nem kell vele tovább semmit sem csinálni. Szép (már akinek), csak éppen nem él, mert hamisítvány. Az előbbi viszont organikusan fejlődik, fejlődésében nincs megállás, nem tud ugyanolyan maradni, mint előző pillanatban volt. Vagy fejlődik, vagy elpusztul. Ahhoz, hogy fejlődjék, folyamatosan táplálni kell, másként elpusztul. Táplálék nélkül nincsen élet.

Nem kivétel ez alól az a „bőségesebb élet” sem, amellyel Jn 10,10 szerint a Jó Pásztor akarja megajándékozni juhait: bennünket. Ezért gondoskodik táplálékról, ahogyan az a mai evangéliumból kiviláglik. A „bőségesebb élet” az, amelyiknek a teljességéről Pál apostol írja, hogy „szem nem látta, fül nem hallotta, emberi szív föl nem fogta” (1Kor 2,9), és amelyiknek szükségképpen már e világi, kezdetleges formája is el-

képzelhetetlen békeséget ad a szívünkbe, olyat, amelyet a világ nem adhat (vö. Jn 14,27). Ennek megfelelően a hozzá való táplálék, amely nélkül nem létezhet, nem fejlődhet, szintén olyan, amelyről a természet szokásos rendjében álmodni sem lehet. A szóban forgó Életnek lényege a szeretet, ezért tápláléka is a szeretet netovábbja. Idézzük csak fel ezzel kapcsolatban Jézusnak azt a kijelentését, amelyikben a „legnagyobb szeretet” határozta meg: „nagyobb szeretete senkinek sincs annál, mint aki életét adja barátaiért” (Jn 15,17)! Életét = önmagát. Nos, ő, akiben testi formában az Isten Szeretete jelent meg ebben a világban, belemarkol ebbe a szeretetbe, önmagába, hogy kenyér formájában nyújtsa saját Testét tápláléku. Azt a Testet, amelyet a keresztfeszítettség „kemen-céjében” sütött meg bennünket táplálható Kenyerré, akkor, amikor a szó szoros értelmében felülmúlhatatlanul mutatta ki miértünk mindent odaadni képes szeretetét.

Felkínálja a táplálékot, de hogy élünk-e vele, az már mirajtunk múlik. Ezért szükséges „kedvcsinálás” gyanánt a felkínálás mellé a felsorolása mindannak, amit ez a táplálkozás eredményez. Mit is? Kezdjük azzal, amivel Jézus befejezi, mert amiket előtte mond, az mindig az utána mondottnak következménye! Nézzük csak!

Óáltala él, aki őt eszi (vö. 57. v.). Vagyis ezt a Táplálékot nem a táplálkozó asszimilálja, hanem a Táplálék őt. Így a táplálkozó és Ő egymásban maradnak a Szentháromságéhoz hasonló egységben (56). Ennek egyenes következménye, hogy Ő, aki dicsőségesen föltámadt, föltámasztja a Vele egységben lévőket (54b), és e föltámadás követi az örök élet (54a), a „bőségesebb életnek” teljessége = AZ Élet (53).

Kereszténynek látszik bizonyára sok olyan ember is, aki nem eszi-issza az Emberfia testét-vérét. Olyan, mintha keresztény volna, és marad is mindig egyforma: nem lesz rosszabbá, de

jobbá sem. Mert nem táplálkozik, nincsen benne élet. Művirág, műkeresztyén: nem tud közelíteni a feltámadáshoz és az Élethez. Képtelenség is a jé-

zusi radikális úton saját erőből előbbre jutni.

Segíts, Urunk, hogy értékeljük tőled kapott nagy ajándékunkat, táplálkoz-

zunk veled, hogy a belőle forrásozó erővel képesek legyünk már most a te életedet, a szeretet életét élni, és így miénk lehessen majd az örök élet Nálad, Veled!

Augusztus 23. — Évközi 21. vasárnap — Jn 6,60–69 — Mennyiség vagy minőség?

Nem értelek, Jézus! Csak úgy hagyod elmenni eddigi barátaidat? Hát nem az lenne az igazi, ha minél többen lennénk körülötted? Miért nem kiabálsz utánuk? Miért nem mondd meg, hogy „nem úgy gondoltam, ahogy ti: majd megmagyarázom...”?

...
Ázt hiszem, mégiscsak értelek. Nem a mennyiség a fontos, hanem a minőség. Nem tudsz mit kezdeni olyanokkal, akik nem bíznak meg Benned feltétel nélkül. A kompromisszum nem a Te

műfajod. A „lélek és élet” szavai egyébről szólnak.

Utilitarista világ vesz körül bennünket: semmit sem ér ott az, ami nem fordítható le forintra. De sokan vannak a Téged jó szándékkal keresők között is olyanok, akik „meg tudják magyarázni” a „test” diktálta viselkedésüket, amit ők nem is tartanak hűtlenségnek! Hiszen „ilyen világban élünk”! Még Te is azt mondtad, hogy „adjuk meg a császárnak, ami a császáré”!

Ments meg minket, Urunk, a megalukvás szellemétől! Taníts meg minket a

Te nyelvedre, a lélek és élet kompromisszumot nem ismerő nyelvére! Hogy ami „az Istené”, azt soha ne adjuk „a császárnak”! Akkor se, ha e miatt le kellene mondanunk olyasmikról vagy olyasvalakikról, amik-akik nagyon hozzánk nőttek már! Akkor se, ha e miatt ebben a világban „a rövidebbet húzzuk”! Hogy Simon Péterekkel együtt világosan lássuk: bármilyen kevesen maradnánk is Melletted, nincs hová menünk máshová, az örök életet adó igéket csak Tőled kaphatjuk.

Augusztus 30. — Évközi 22. vasárnap — Mk 7,1–8.14–15.21–23 — A szokások értéke

Óriási megtartó ereje van a hagyományoknak. Szokások, amelyeket egyik nemzedék átad a másiknak. Az adott társadalom értékrendjét, világszemléletét tükrözik. Az őszövétség népének életében a Törvény tekintélyével bírtak. Fontos szerepük volt: a mindennapi életet a kusza, rendezetlen állapotokból rendezetté tették. Természetesnek vette mindenki, hogy mások is hozzájuk igazodnak: kiszámítható volt az élet.

Úgy tűnik, hogy Jézus a társadalomnak ezt a szilárd alapját lazítja fel. Jó ez? Persze hogy nem jó! De vizsgáljuk csak meg közelebbről a mai evangéliumban leírtakat! Hol van itt szó arról, hogy Jézus helytelenítene az étkezés előtti kézmosást? Ugye, hogy hiába keressük erre vonatkozó kijelentését? Higiéniahoz szokott modern korunkban különösképpen is furcsa és elítélendő lenne ez! Még azt is el tudom képzelni, hogy amikor magukra maradtak, talán

meg is rőtta őket mulasztásuk miatt. Nem! Nem a szokás az, ami ellen kifakad!

Hát akkor mi? Az **értékrend**. Jézus szavaiból úgy látszik, hogy ezek az akadémikusok az isteni törvényeknél, a szívbe írt erkölcsi törvényeknél fontosabbnak tartották a hagyományörzést. Ez a sorrend az, amit kifogásol.

Körülbelül arról van szó, amit Pál apostol később így önt szavakba: „A betű öl, a lélek pedig életet” (2Kor 3,6). Hasznosak a szabályok, akár leírva, akár íratlanul. De ha nem nézünk olykor mögéjük, ha mindig csak mechanikusan tartjuk magunkat hozzájuk, anélkül, hogy a „lelküket”, az értelmüket keresnők, könnyen gyilkossá válhatnak, mert ütközhetnek „isteni parancsossal”.

Közhely köreinkben, hogy egyetlen csúcserték létezik: a szeretet. Ami ezt szolgálja, az jó, ami ellene dolgozik, az rossz. Ebben az összefüggésben kell el-

helyeznünk a szokásokat, szokások diktálta szabályokat is.

Jelen történetben nem ütközésről van szó, csupán arról, hogy a kevésbé értékes (a szabály) mellett akkor volna jogos kardoskodni, hogyha a kardoskodó tudatában és életében az értékesebb a helyén van. Jézus szavaiból pedig az tűnik ki, hogy nincs.

Ne akarjuk hát kiönteni a fürdővízzel együtt a gyereket, ne akarjuk kidobni életünkéből a szabályokat! Megvan azoknak a maguk jogosultsága és fontos szerepe. (Éz persze nem jelenti azt, hogy valamely szabály nem lehet elavult vagy a konkrét helyzetben alkalmazhatatlan. Ez esetben jogosan bíráljuk felül és iktatjuk ki: lelkiismeretünk dönti el, hogy hogy állja meg a helyét a szeretet mérlegén.) De jól gondoljuk meg: Meg lehetünk-e elégedve magunkkal, ha minden szabályt becsületesen megtartunk, miközben az életünk tele van szeretetlenséggel?

Szeptember 6. — Évközi 23. vasárnap — Mk 7,31–37 — Halló fül

Újra csodatételre kéri Jézust. Ezúttal egy nem halló, nem beszélő férfit visznek oda hozzá.

Naponta vagyok együtt egy süketnéma, mozgássérült 12 éves kislíval. Mindig megdöbben, hogy tekintetünkéből, gesztusainkból mennyivel jobban tud olyasni, mint bárki más a munkahelyen. Ő az első, aki észreveszi, ha valaki szomorú, kitalálja gondolatainkat, megérzi a kezdődő feszültségeket a gyerekek között, és igyekszik békéltetni őket. Tud valamit, amit mi nem! Mégis összeszorul az ember szíve, ha arra gondol, hogy mi mindenre lenne képes ez a kisfiú, ha most hirtelen hallóvá-beszélnővé válhatna!

Jézus nem habozik egy percet sem a gyógyítással! Félrehívja a tömegből a beteget, nem akar tanúkat, hiszen mindig csak a személytől személyig érő jött a fontos számára.

Nyállal keni meg a néma nyelvét. Hiába tudjuk, hogy szerte a világon tulajdonítottak gyógyító erőt a nyálnak, mégis furcsálljuk a dolgot. Kicsit ódzkodunk ettől a történetstől, mint sok minden más-

tól is, ami nekünk idegen, esetleg viszszatasztító. Pedig a mi kultúránkban meglévő szokások valószínűleg ugyanilyen érthetetlenek, undorítóak lehetnek más népek számára. Egy afrikai törzs kéressel fordult a római pápához, hogy szentmiséjükben megváltoztathassák az „Isten bányája” kifejezést. Az ő világukban ugyanis a bárány olyan állatnak minősül, mint nálunk például a görény. Meg kell tanulnunk megismerni és minden szempontból elfogadni egymást! Különösen mostanában, amikor számtalan irányzat – önzésünkre apellálva – idegengyűlöletre próbál uszítani.

Mindig jó olvasni arról, ha egy rászorulóknak vannak segítői. Ezt a süketnéma embert is úgy viszik oda Jézushoz, hiszen lehet, hogy érkezésének híre el sem jutott hozzá. Hosszú évek óta több nemzetközi keresztény kezdeményezés egyik jelszava a „give voice to the voiceless”, „szólj azok helyett, akik önmaguk képtelenek szólni”. Vajon meghalljuk-e a némán jajongókat? Azokat, akik szégyellik rászorultságukat, vagy akik már belefáradtak a kérésbe és az

azt követő elutasításba? Tudunk-e oda lépni hozzájuk – nem a magunk vállát veregető leereszkedéssel, hanem őszinte kéznnyújtással? Keressük-e a módját annak, hogy a tapintatos szeretet mely útja járható az adott esetben?

„Éffeta, vagyis: nyilj meg!”, mondja Jézus. S a sérült ember hallóvá lesz. Kívülről kinyitni valakit csak akkor lehet, ha nem lakatolja magára az ajtót. Gyerekkorom kedvenc – bár mai szemmel kissé giccsesnek tűnő – szentképe a szívem kapuján kopogtató Jézus volt. Elképzeltém, hogy jön, és én kitarítottam, tiszta szívvel, felvirágozott lakhelylyel, boldogan nyitok neki ajtót. S Ő velem marad, örökre. „Akinek füle van, hallja meg!” – mondja Jézus számtalanszor az evangéliumokban. Isten nem titkolózik, azt szeretné, ha értenénk!

Istenünk! Van fülünk, hallunk is veled. Hála érte! De szeretnénk a Te szavaidat is mindig olyan világosan hallani, mint az utca zaját. És sajnos ez még csak a kezdet. Követnünk is kell indítá-saidat! Hiszen oly jó Veled együtt munkálkodni, Urunk!

Szeptember 13. — Évközi 24. vasárnap — Mk 8,27–35 — Menjetek, hirdessétek...

„Kinek tartanak az emberek?”, kérdezte Jézus, s Péter hitvallásszerűen mondja ki: „Te vagy a Messiás.” Jézus ekkor meghagyta, hogy erről senkinek se beszéljen. Néha úgy viselkedünk, mintha ez az utasítás nekünk is volna. Eldegélünk békeségben Istenünkkel, de szavaink nem tanúskodnak róla. Pedig ha valóban tele lenne a szívünk az Ő ügyével, akkor nem is tudnánk hallgatni róla. Ha egy Mizo-Pécs kosaras rajongóval találkozunk, előbb-utóbb biztosan az utolsó meccs eseményeinél, a lehetőségek latolgatásánál kötünk ki. Világos, hiszen azzal van tele a szíve. Nekünk kívül, mivel? Ránk már nem a hallgatás, hanem a küldetés parancsa vonatkozik: „...hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek” (Mk 16,15)! Amaz ősi bölcsesség, hogy „Akkor beszélj, ha kérdeznak, de úgy élj, hogy kérdezzenek!” – igencsak megfontolandó napjainkban is.

De nemcsak a hirdetés elszabotálása a baj, talán az is, hogy elkényelmesedtünk. Ha elgondoljuk, hogy Pál és a többi apostol mit összetalált, zamara-golt, hajózott azért, hogy elvigye a jézusi üzenetet, majd később buzdítsa a gyülekezeteket, akkor bizony igencsak elszégyellhetjük magunkat! És nem mentegetőzhetünk azzal sem, hogy a mai médiaviszonyok ennél sokkal gyorsabb lehetőségeket adnak elénk. A személytől személyig érő barátkozást, beszélgetést semmi sem pótolhatja! S bár én senkit sem tudok Jézushoz téríteni, azt megtehetem, hogy „bemutatom őket egymásnak”.

A Jézust Messiásnak valló szavakat követően Jézus megjövendőli szenvedését, s Péter óva inti őt attól, hogy hagyja magát kivégezni. „Takarodj előlem, sátán! Emberi módon, és nem Isten tervei szerint gondolkodol.”

Mindannyiunkat szíven üthet ez a rész, hiszen feltehetően mi is Péterhez hasonlóan viselkedtünk volna. Sejtjük és tapasztaljuk, hogy az emberi-sátáni gondolkodás szöges ellentétben áll az istenivel. De létezik emberi-isteni gondolkodás is! Gondoljunk csak a „józan paraszti ész” kifejezésünkre, s arra, hogy néha a legegyszerűbb, gyakran tanulatlan, de lelkiismeretükre hallgató, természetközelen élő emberek szájából hangzanak el a legnagyobb igazságok. Sajnos többnyire az e világi gondolkodás jellemez minket, de ne feledjük, jó Atyánk belénk teremtette az isteni bölcsesség lehetőségét is!

Köszönjük, Urunk, hogy szólsz bennünk! Segíts, hogy felismerjük az alkalmat, amikor minket választasz eszközöddül arra, hogy üzeneted továbbáradhasson a világban!

Szeptember 20. — Évközi 25. vasárnap — Mk 9,30–37 — A legkisebb a legnagyobb?

Versengenek a tanítványok. Helyezkednek, próbálnak jó pozícióba kerülni, mai nyelven szólva menedzselik magukat, és karriert építenek. Érzik azonban, hogy ez a gondolatkör valahogyan nem illik Jézushoz, mert lapulva hallgatnak, amikor Jézus rájuk kérdez, hogy min tanakodnak. De Jézus előtt nincs rejtett gondolat. Sem akkor, sem most!

Akárhogy nézzük is, Isten Országáa paradoxonok hazája. Az az első, aki mindenkinek a szolgálója? Gyökeresen más gondolkodásra van szükségünk, ha ebben az Országban otthonosan szeretnénk mozogni. Nem hiába kezdődik a Márk-evangélium is ezzel az igével: „Alakítsátok át gondolkodásotokat (más fordításban: Térjétek meg), és higgyetek az üdvösség jó hírében!” (Mk 1,15)

Akkor fogjuk csak megérteni és egyre jobban magunkévá tenni az isteni gondolkodásmódot, ha elkezdünk járn

a Szeretet útján. Amikor rádöbbenünk a saját tapasztalatunk nyomán, hogy szolgálni jó! Nehéz, de jó. Jézussal az élet sohasem unalmas, újabb és újabb kihívásokkal szembesülünk, s a Lélek nap mint nap igénybe veszi kreativitásunkat. A boldog-mondások is érthetetlennek tűnnek e világ törvényeihez szokott agyunknak. De fontos, hogy Jézus nem azt mondja, hogy boldogok lesztek a mennyeknek országában, ha szomorogtok, üldöznek az igazságért stb., hanem azt, hogy már most boldogok vagytok! Tehát ez az isteni logika már itt és most is érvényes. Egy rendes fűtészrelő is tudja, hogy milyen körülmények között működik ideálisan az általa alkotott rendszer, hogyan kell karbantartani, vigyázni rá. Isten, aki megalkotott bennünket, és ismeri végtelenre vágyó természetünket, üzembiztosan tudja, hogy mi tesz minket boldoggá! Higgyünk neki!

Jézus többször is a kisgyermek egyszerűségét, kicsiségét, feltétel nélküli szeretetét állítja elénk példaként az Evangéliumokban. Sőt, nemcsak követendőként mutatja be a kisgyermeket, hanem azonosítja is magát vele. „Aki befogad egy ilyen gyermeket az én nevemben, engem fogad be.” Sajnos sokan úgy nőnek fel a mai világban, hogy joggal veszítik el bizalmukat szüleikben. De a mi égi Atyánk sohasem csap be! Órá bizvást hagyatkozhatunk, merhetünk mellette kicsik lenni, erős tenyerébe helyezve kezünket – e világ kicsinyeiben, partra vetetteiben pedig mi magunk ölelhetjük, vigasztalhatjuk Őt.

Jézusunk! Kicsinek lenni nehéz ebben a világban, ahol az általános cél a naggyá lenni akarás. Segíts, hogy megtapasztaljuk az alázat, a szolgálat és a kiszolgáltatottság örömét, hogy könnyebben járhatunk ezen az úton!

Szeptember 27. — Évközi 26. vasárnap — Mk 9,38–48 — A megbotránkoztatásról

A tanítványok felháborodnak, hogy valaki – nem közülük tartozó – Jézus nevében merészel ördögöt űzni. Mintha csak mai magunkat hallanám! Én tudom jól, én vagyok rá felhatalmazva, én csinálom legjobban...! Jézusban ennek a fajta hiúságnak nyoma sincs. Még csak nem is érdeklődik az illető iránt. Hagyjátok, „aki nincs ellenünk, az velünk van”!

Ez a fajta bölcsesség manapság is igen nagy hiánycikk. Gyanakszunk mindenkire, aki valamiben is másképpen gondolkodik. Próbáljuk besorolni egymást bal és jobb oldalra. Kétségbeesünk, hogy lassan többségbe kerülnek a cigánygyerekek az iskoláinkban, hogy Európában rohamosan szaporodnak a muzulmán hitűek. Miért gondoljuk, hogy Istennek kedvesebb a magyar, a keresztény, mint bárki más a földtekén? Akkor kell csak elkeserednünk, ha azok az emberek szaporodnak, akik nem Istennek tetszően élnek, legyenek bármi-

lyen nemzetiségűek vagy vallásúak. S persze az a legfontosabb, hogy folyamatosan ellenőrizzük, és közösségi testvéreinkkel is ellenőriztessük, hogy a saját portánkon legalább nagyjából rend van-e.

„Aki csak egyet is bűnre csábít a bennem hívó kicsinyek közül, annak jobb volna, ha malomkövet kötnének a nyakára, és a tengerbe dobnák.” Kemény szavak! Főleg mostanság, amikor nagyüzemileg folyik a kicsinyek megbotránkoztatása: hiteltelen életű szülőktől és pedagógusoktól kezdve a hazug politikáig, médiáig. Márpedig ha egy felnövekvő gyermek számára nem világos, hogy mi értékes és mi értéktelen, sőt bűnös, akkor teljes biztonsággal ágyazunk meg egy felelőtlen, antiszociális személyiségnek.

Jézus ezek után saját magunk meg-tisztítására biztat. A szöveg szerint, ha bármely testrésznünk bűnre csábít, vágjuk le, hogy kárhozzára jussunk. Az

evangéliumok sehol nem adják annyiszor Jézus szájába a „pokol” szót, mint ebben a részben. Valami nagyon fontos dologról lehet szó! Nyilván nem öncsonkításra szólít fel a mi szerető Istenünk. De ha végiggondoljuk, hogy mi mindentől kellene megszabadulnunk ahhoz, hogy valóban a feltétel nélküli szeretetet tudjuk képviselni életünk perceiben, akkor be kell látnunk a fenti „fenyegetőzés” igazát. Gondoljunk bele gyónásaink témáiba. Néha azon kapjuk magunkat, hogy szinte évtizedek óta nem tudunk kikeveredni valamilyen megkötöttségünkből.

Istenünk! Köszönjük végtelen türelmedet, de ne engedd, hogy visszaéljünk veled! Igenis ki szeretnénk szabadulni rabságainkból, s nem akarunk legyinteni gyengeségeinkre sem, mondván, hogy „hát én ilyen vagyok”. Hadd legyünk olyan egyszerűek, tiszták és átlátszóak, hogy aki ránk tekint, Téged is megpillanthasson!